

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

ὕμνος

Κωνσταντίνου Μαιζιμίου

ΞΥΠΝΑ χρυσῆ ὀδαλίσκα μου,
Ἄσῆκω καὶ ἐτοιμάσου.
Ὅνειρα ὠραῖα χρυσόφτερα
Στὸν ὕπνο σου ἄν θωρῆς,
Πόση εὐτυχία στοχάσου
Θὰ κάμω νὰ αἰσθανθῆς;

Αὐτὰ τὸ λόγια ὁ δύστυχος
Βεζύρης συντυχαίνει
Εἰς τὴ γλυκεῖα ὀδαλίσκα του
Στὴν ἄσπλαγγνη κυρά,
Ποῦ κείνεται γυρμένη
Στὰ πεῦκα τὰ χρυσαῖα.

Εἶναι χρυσαῖα τὰ ὄνειρατα
Καθὼς κι' οἱ στοχασμοὶ σου,
Χύνουν τὰ μάτια ἀπόκρυφα
Ἡλίου φεγγεβολή,
Χύνει εὐωδία ἡ ψυχὴ σου
Σὰν αὔρα αὐγερινή·

Καὶ θαμπωμένος στέκεται
Ἐμπρὸς στὰ οὐράνια κάλλη
Καὶ καμαρώνει ἀνήσυχος
Μ' ἀκράτητη χαρὰ
Τ' ὀλόμαυρο κεφάλι,
Τὰ στήθεια τὰ λευκά,

Τὸ κοραλλένιο ἀχειλί σου
Νᾶχῆς κλειττὸ δὲν μπάει,
Τ' ὀλόφλογο τὸ μάτι σου
Μὴν τὸ κρατῆς κλειστό,
Τὸ βλέμμα ἔμπρὸς σου βλέπει
Καὶ κόσμος κι' οὐρανό.»

Τ' ὠραῖο κορμί σὲ κάτασπρο
Σεντόνι σκεπασμένο,
Ποῦ χύνει μύρια ἀρώματα
Σὰν αὔρα τοῦ Μαγιοῦ,
Ποῦ ἀκόμη τυλιγμένο
Τὸ βλέπει μὲ τὸ νοῦ.

Στὸ μέτωπό της ἔλαμπε
 Ἄτιμητη κορώνα,
 Ἐπὶ τὴν ἀπαλάμη ἐστήριζε
 Γλυκὰ τὴν κεφαλὴ,
 Κι' ἐμπρὸς σου μίαν εἰκόνα
 Θωροῦσες μαγική,

«Γλυκὲ Γχιαοῦρ» ψιθύρισε
 Στὸν ὕπνο ἢ μαυρομμάτια
 Καὶ σὲ ποτάμια ἀποεῖματα
 Ἡ δόλια κολουμβὸ,
 Τὰ κάλλη τὰ δρισάτα
 Δὲν θὰ ξυπνήσουν πλειά.

Ἀκόμη καὶ σ' τὸν ὕπνο της
 Πόσαις καρδιαῖς μαγεύει,
 Κι' ἐνῶ ὁ Βεζύρης τρέμοντας
 Τηγὲ φιλεῖ θερμά,
 Τὴν βλέπει νὰ σαλεύη
 Τὰ χεῖλη ἀγαλινά.

Ἄκρα σιγὴ ἐβασίλευε
 Στὴ μυρωμένη κτίσι,
 Ἄγάλι' ἀγάλι' ἐθόλωναν
 Τὰ ὀλόστρωτα νερά,
 Κι' ἀκούσθη τοῦ Δερβίση
 Ἡ βραχιαρὴ λαλιά.

Σηκώνει τὸ κεφάλι του,
 Μὲ μιὰ τὸ βλέμμα ἀλλάζει,
 Ρίχνει τὸ βλέμμα ὀλότρεμὸς
 Ἐπὶ τὸ κοφτερὸ σπαθί,
 Μῖσα στὰ στήθεια βράζει
 Ἡ ἀτρόμητη ψυχὴ.

Σπρώχνει ὁ Βεζύρης τ' ἄρματα
 Στὸ ὀλόχρυσο θηκάρι,
 Γέρνει σ' τὴ γῆ τὰ γόνατα
 Καὶ μ' ὄψι χαρωπὴ
 Κυττάζει τὸ φεγγάρι
 Μία προσευχὴ νὰ πῆ.

ΣΤ ΜΑΡΤΩΚΗΣ

ΜΩΣΑΪΚΟΝ

Ἐχομεν πάντοτε ἀρκετὸν θάρρος διὰ νὰ ὑφιστάμεθα τὰς δυστυχίας τῶν ἄλλων· ἀλλὰ δὲν ἔχομεν πάντοτε ἀρκετὸν διὰ νὰ ὑφιστάμεθα καὶ τὰς εὐτυχίας των.

* *

Ἡ μεγαλοφυα ἴσως δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὸν Θεόν· ἢ καλωσύνη ὅμως ἀποδεικνύει τὴν ὕπαρξιν του.